

Եկէ՛ք ինձի, բոլոր յոգնած ու բեռնաւորուածներ...

Մատթէոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Հոկտեմբեր, 2011թ.
N 10 (28)

Հոյս է ցեւանում 2009թ. Ճայիսից

ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՆ ՉՊԵՏՔ Է
ԻՐ ՓԱՌՔԸ ՓՆՏՐԻ

ՔՐԻՍՏՈՍԻ ՄԱՐՄՆԻ ՄԱՍԻՆ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Նոյեմբեր, 2011թ.
N 10 (28)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Երիտասարդական համաժողով Նիժնի Նովգորոդում.....	1
Համաժողով՝ նվիրված Արևելյան Եվրոպայում Իվան Վորոնասկի ծառայության 90-ամյակին.....	3
Քրիստոնյան չպետք է իր փառքը փնտրի.....	4
Կարևոր մի խրապ հոգևոր գործավորներին.....	7
Հավաքարիմ մնալ մինչև մահ.....	8
Քրիստոսի մարմնի մասին.....	9
Սովորում ենք աղոթել.....	13
Վկայություն.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու փառավորություններն ուղարկել խմբագրության: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Նեռ.՝ 093-532-526

«Բարի լուր» ամսագիրը տպագրվում է հոժարակամ նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն:
Հեռ.՝ 093-954-930

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԱԿԱՆ ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ ՆԻԺՆԻ ՆՈՎԳՈՐՈՂՈՒՄ

2011թ. օգոստոսի 12-ին և 13-ին Նիժնի Նովգորոդ քաղաքում տեղի ունեցավ Ռուսաստանի ԱՀԶ եկեղեցու հայերի և եզդիների երիտասարդական համաժողով: Համաժողովի բնաբանն էր՝ «Աշխարհս ալ կ'անցնի, անոր ցանկութիւնն ալ. բայց ան որ Աստուծոյ կամքը կը կատարէ, յաւիտեան կը մնայ» (Ա Հովհ. 2:17): Համաժողովին ժամանել էին եղբայրներ ու քույրեր Մոսկվայից, Սանկտ Պետերբուրգից, Յարոսլավլից, Լիպեցկից, Ռյազանից և Ռուսաստանի այլ քաղաքներից: Հայաստանից ներկա էին Սամվել, Պավել և Հրայր եղբայրները:

Ողջույնի խոսքերով հանդես եկան բոլոր հյուրերը, յուրաքանչյուրը պատմեց, թե իրենց շրջանում ինչպիսի եկեղեցիներ ունեն և թե այդ եկեղեցիներում որքան հայեր կան: Սակայն համաժողովում հիմնականում խոսեցին Հայաստանի ավագ եղբայրները: Ելույթներ էին պատրաստել նաև տեղի եկեղեցու պատանիները. նրանք տասը կույսերի առակի թեմայով բեմականացում էին կազմակերպել:

Պավել եղբայրը խոսեց հավատքի անկյունաքարի մասին. սատանան մեր մեջ կեղծ անկյունաքար է դրել, և միայն Քրիստոսը կարող է քարուքանդ անել մեր միջի այդ կեղծ անկյունաքարն ու մեր մեջ դնել ճշմարիտ անկյունաքարը, որը Քրիստոսն է (Եփես.2:20): Նա ասաց նաև, որ այդ

ճշմարիտ անկյունաքարի վրա կառուցված հավատքը հաղթում է մեղքին ու սատանային:

Պավել եղբայրը խոսեց նաև հոգևոր շինարարության մասին, որը կարող է իրականանալ Սուրբ Հոգու հետ հաղորդակցման, Սուրբ Հոգով աղոթելու շնորհիվ և հոգևոր շփման միջավայրում (Ա Կորնթ.14:4, Սաղմ. 119:63): Նա խոսեց նաև «Եկեք ինձ, բոլոր հոգնածներ ու բեռնավորվածներ» թեմայի վերաբերյալ:

Սամվել եղբայրը խոսեց «Հավիտենական կյանքը ոչ թե երկար ապրելն է, այլ Քրիստոսին ունենալը» (Սաղմոս 37:34-38) թեմայի վերաբերյալ, խոսեց նաև արդարի ու ամբարիշտի վախճանի մասին:

Հրայր եղբայրը խոսեց մարդու մեջ գլուխ բարձրացնող մարմնի ցանկությունների մասին, որոնք լինում են երկու պատճառով՝ սատանայից և ներքին մարդուց: Աշխարհիկ մարդու համար հաճելի է մարմնի ցանկություններին տեղ տալը, մա երբեմն նույնիսկ հպարտանում է, իսկ քրիստոնյան մարմնի ցանկությամբ դեմ է կանգնում, տառապում է և երբեմն պարտվում: Քանի դեռ մեր մեջ մեղքի բնությունը խաչված չէ, մենք անընդհատ կպարտվենք այդ պատերազմում, առանց հավատի ու առանց Քրիստոսի ոչինչ չենք կարողանա անել: Մարդը պետք է հասկանա, որ մեր

Օրգանաբան, 2011թ., № 10 (28)

հիմնական խնդիրը ոչ թե մեղքի բնության դեմ պայքարելն է (դա Տերը կանի), այլ մեղքը մերժելը: Այդ ժամանակ մենք կդառնանք ոչ թե մեղքի ծառա, այլ գերի: Երբ մարմնավոր մտքեր են գալիս, բայց դու չես ուրախանում դրանից ու համաձայն չես դրանց, դա նշանակում է, որ այդ մտքերի հեղինակը ոչ թե դու ես, այլ մեղքի բնությունը, որին դու համաձայն չես: Եթե մտքերի պատերազմ է գնում, դա վատ չէ, այլ որոշ չափով նույնիսկ լավ է: Դա նշանակում է, որ դու մերժել ես փարավոնին ու գնում ես Քրիստոսի հետևից: Անառակ որդուն հայրն առաջին հերթին արդարության պատմունճանը հագցրեց, հետո միայն խնջույք կազմակերպեց: Բայց մենք ցանկանում ենք հակառակը՝ սկզբում խնջույք, իսկ հետո՝ արդարացում:

Այդպես չէ կարգը. սկզբում պետք է լինի արդարացումը, որի հետևանքը մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի միջոցով խաղաղությունն է Աստծու հետ, այսինքն՝ խնջույքը:

Մեղքի դեմ պատերազմը առաջին պլանում չպետք է լինի, դա պետք է լինի հետևանք այն բանի, որ մենք Քրիստոսին ընդունել ենք որպես մեր կյանք: Այսինքն՝ մենք պետք է մերժենք մեղքն ու ընդունենք Քրիստոսին, ոչ թե տառապենք, այլ ուրախանանք: Երբ ես ընդունում եմ Քրիստոսին, Տերն Իր արդարությունը հագցնում է ինձ որպես ամբողջական պատմունճան, մինչդեռ մարդկային արդարության պատմունճանը կտորներից է կազմված:

Համաժողովը շատերին հոգևոր չինություն պարգևեց:

**Աշխարհս ալ կ'անցնի, անոր ցանկութիւնն
ալ. բայց ան որ Աստուծոյ կամֆը կը կատարէ,
յաւիտեան կը մնայ:
Ա. Հովհ. 2:17**

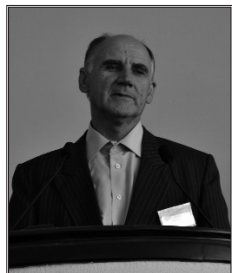

ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ՝ ՆՎԻՐՎԱԾ ԱՐԵՎԵԼՅԱՆ ԵՎՐՈՊԱՅՈՒՄ Ի.Ե.ՎՈՐՈՆԱԵՎԻ ԾԱՌԱՅՈՒԹՅԱՆ 90-ԱՄՅԱԿԻՆ

2011թ. սեպտեմբերի 23-ին և 24-ին Ռուսաստանի Կրասնոդար քաղաքում տեղի ունեցավ ԱՊՀ, Բալթյան երկրների և Գերմանիայի «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաների միացյալ եկեղեցիների» VII համաժողովը: Այն նվիրված էր Արևելյան Եվրոպայում Ի.Ե.Վորոնակի ծառայության 90-ամյակին: Համաժողովի նշանաբանն էր **Գործք 2:17** խոսքը. «*Իմ Հոգիէս ամէն մարմնի վրայ պիտի թափեմ....*»:

Իմ Հոգիէս ամէն մարմնի վրայ պիտի թափեմ.... **Գործք 2:17**

Ներկա էին եղբայրներ Ռուսաստանից, Վրաստանից, Կիրգիզիայից, Ղազախստանից, Մոլդովայից, Սերժբալթիկայից, Բելառուսից, Ուկրաինայից, ԱՄՆ-ից, Գերմանիայից: Հայաստանից ներկա էին Մամիկոն, Սամվել, Վազգեն, Սերգեյ եղբայրներն ու այլ ավագ եղբայրներ: Ողջույնի խոսքով համաժողովը բացեց Գեորգի Արսենիչ Բաբին:

Գ.Ա.Բաբի

Համաժողովում իրենց խոսքն ասացին նաև այլ

երկրներից ժամանած եպիսկոպոս եղբայրները: Ն.Ուսաչը՝ Ուկրաինայից, խոսեց Ի.Ե.Վորոնակի՝ Օդեսա ժամանելու 90-ամյակի և Սուրբ Հոգու հեղեղների մասին (նախկին ԽՍՀՄ-ում): Ստեփան Կոզիցկին խոսեց Սուրբ Հոգով լցվելու, Պյոտր Նովորոկը՝ Սուրբ Հոգով առաջնորդվելու և Սուրբ Հոգու պտուղների մասին, Ռիչարդ Ցիմերմանը՝ Սուրբ Հոգու մեջ քայլելու, Սիխաշիլ Չիժը՝ Ասածու վախի, Իգոր Ազանովը՝

ավետարանչության, Նիկիտինը՝ կիրակնօրյա դպրոցի, Պավել Գրիգորյանը՝ քրիստոնեական մանկական ճամբարի, Ս. Մելնիկովը՝ վերականգնողական կենտրոնների մասին և այլն:

Համաժողովի կարևորագույն աշխատանքն այն էր, որ եպիսկոպոսների խորհրդում ընտրվեց և համաժողովում հաստատվեց ԱՊՀ և Բալթյան երկրների «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաների միացյալ եկեղեցու» նոր ղեկավարությունը: Ղեկավար եպիսկոպոս ընտրվեց Գեորգի Արսենիչ Բաբին, իսկ նրա տեղակալներ՝ Վլադիմիր Գրիգորևիչ Մուրաշկինն ու Ստեփան Կոզիցկին: Համաժողովի ավարտից հետո հյուր եղբայրները եղան Կրասնոդարի և նրա շրջակա տարածքների տարբեր եկեղեցիներում ու իրենց հորդորական խոսքերով քաջալերեցին:

Օրգանիզմներ, 2011թ., ԾՆ 10 (28)

ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՆ ՉՊԵՏՔ Է ԻՐ ՓԱՌՔԸ ՓՆՏՐԻ

Դուք ի՞նչպես կրնաք հաստատել, որ իրարմե փառք կ'առնեք,
եւ այն փառքը որ մէկ Աստուծոմէն է՝ չէք փնտռեր:
Հովհ. 5:44

Եսայիա 14 և **Եզեկիել 28** գլուխներում կարդում ենք, որ սատանան սկզբում եղել է օծված քերովբե, առափուտյան ծագող արուսայակը, կատարելության կնիքը: Նա իր գեղեցկության պատճառով հպարտացավ ու երկնքից ընկավ, մինչև գետին կործանվեց ու դարձավ սատանա, այսինքն՝ Աստծուն հակառակորդ: Մինչ այսօր էլ սատանան հակառակվում է Աստծուն և կհակառակվի մինչև սահմանված ժամանակը, որից հետո պետք է նետվի կրակե լճի մեջ:

Հետո սատանան, մարդուն Աստծուց կտրելու, իր կողմը գրավելու և իր ստրուկը դարձնելու նպատակով եղեմական պարտեզում, խաբելով Եվային, նրան առաջարկեց ուտել Աստծու արգելած պտղից և լինել աստվածների նման, այսինքն՝ ունենալ փառք և իշխանություն: Եվան, խաբվելով սատանայից, կերավ այդ պտղից, տվեց Ադամին ու Ադամն էլ կերավ: Արդյունքում նրանք, լինելով սատանայի կողմից խաբված, ունեցան ոչ թե փառք և իշխանություն, այլ գրկվեցին ու ընկան Աստծու տված այն փառքից, որն ուներ Ադամը եղեմական պարտեզում: Ադամը, փառքից գրկվելով, դարձավ մահկանացու, մեղքի գերի ու սատանայի ստրուկ:

Եթե ուշադիր լինենք, կհասկանանք, որ մարդու մեղքն Աստծու խոսքին չհավատալն ու Աստծուց անկախ փառք և իշխանություն ունենալու ցան-

կությունն է, որի վերջնական արդյունքը կրակե լիճն է: Ադամի սերունդն Ադամից ժառանգել է «ադամական մեղքը», որն Աստծուց դուրս փառք փնտրելու և իշխանություն ունենալու ձգտումն է: Այդ է պատճառը, որ մարդկության պատմության ընթացքը պայքար է իշխանության ու փառքի համար՝ մարդկանց, կուսակցությունների, պետությունների և այլնի միջև:

Իրենց հպարտության ու փառքի ետևից գնացող մարդիկ բոլոր դարաշրջաններում հեռացել են Աստծուց և դատապարտվել: Հիշենք աստվածաշնչյան դեպքերից մի քանիսը:

Բ Մնացորդաց 26 գլխում կարդում ենք, որ Ոգիան տասնվեց տարեկանում թագավոր եղավ ու Երուսաղեմի մեջ հիսուներկու տարի թագավորություն արեց: Նա Տիրոջ առջև ուղղություն արեց իր հոր՝ Ամասիայի նման: «Ու Աստուծոյ տեսիլքներուն հմուտ եղող Չաքարիայի օրերը զԱստուած կը խնդրէր» (26:5): Այդ պատճառով Տերը նրան խիստ բարձրացրեց, նրա անունը հեռու տեղեր տարածվեց ու նա շատ հզորացավ: Բայց երբ հզորացավ, սիրտը հպարտացավ (Բ Մնաց. 26:16), և իր Տեր Աստծու դեմ հանցանք գործեց՝ մտավ Աստծու տաճարը, որպեսզի խնկարկի: Ազարիան և 80 քահանաները դեմ կանգնեցին, որպեսզի արգելեն, բայց նրա հպարտությունը թույլ չտվեց, որ լսի

Չեղյեմիքի, 2011թ., №10 (28)

քահանաներին: Քահանաները չկարողացան նրան կանգնեցնել, և Ոգիան անմիջապես բորոտությամբ պատժվեց ու մինչև կյանքի վերջը մնաց բորոտ:

ԱԹագավ. 18-ում կարդում ենք, որ երբ Դավիթը փղշտացի Գողիաթին հաղթելուց հետո վերադառնում էր, կանայք երգում էին ու ասում՝ բյուրավորներին Դավիթը զարկեց, իսկ հազարավորներին՝ Սավուրը: Երբ Սավուրը լսեց սա, խիստ բարկացավ: Այդ օրվանից նա ծուռ աչքով էր նայում Դավթին: Սավուրի վրայից Սուրբ Հոգին հեռացավ, ու չար ոգին եկավ նրա վրա: Սավուրը իր ձեռքի նիզակով ուզեց սպանել Դավթին: Հետագա ողջ կյանքում Սավուրը հետանդում էր Դավթին՝ սպանելու համար: Սավուրը թեպետ թագավոր էր, բայց, լինելով իր փառքի ստրուկը, հանգիստ չուներ ու տառապալից կյանք էր ապրում: Աստծու Խոսքն ասում է, որ Սավուրի տան ու Դավթի տան միջև երկարատև պատերազմ կար: Սավուրի տունը գնալով տկարանում էր, իսկ Դավթի տունը՝ գնալով զորանում (ԲԹագ 3:1): Բոլորիս հայտնի է, թե ինչով ավարտվեց Սավուրի տան ու Դավթի տան, այլ խոսքերով ասած՝ հպարտության և խոնարհության երկարատև պատերազմը: Սավուր թագավորն ու նրա ամբողջ տունը թշնամու սրով ընկան, իսկ Դավթին Աստված բարձրացրեց և Սավուրի փոխարեն թագավոր դրեց: Այսինքն՝ հպարտությամբ, նախանձով և փառքի ձգտումով ապրող մարդը գնում է դեպի մահը, իսկ հավատքով և խոնարհությամբ ապրողին Տերը բարձրացնում է. «Աստուած ամբարտաւաններուն հակառակ կը կենայ, բայց խոնարհներուն շնորհք կու տայ» (Հակոբոս 4:6):

Քրիստոսի աշակերտները վիճաբանում էին, թե երկնքի թագավորության մեջ ո՞վ պիտի մեծ լինի: Բոլոր ժամանակներում հպարտությունը գինու պես արբեցնում է մարդուն: *Եսայիա 51:21*-ում Տերն ասում է Երուսաղեմին՝ արբած ես, բայց ոչ գինիով, հապա՝ փառքի գինով:

Աստծու բացակայությունից է, որ մարդն ուզում է առաջինը լինել և փառավորվել: Հպարտ մարդն ընդունակ չէ խրատ ընդունելու: Մարդկային փառքը կուրացնում է. մարդը ոչ կարողանում է տեսնել, ոչ էլ՝ լսել:

Նրանք, ովքեր սիրում են Աստծուն, փնտրում են Աստծու փառքը: Նրանք, ովքեր չեն սիրում Աստծուն, իրենց փառքն են փնտրում: Անհնար է միաժամանակ փնտրել և՛ անձնական փառքը, և՛ Աստծու փառքը:

«Իսկ ես իմ փառքս չեմ փնտռեր. կայ մէկը որ կը փնտռէ ու կը դատէ» (Հովհաննու 8:50): Տեր Հիսուսն Իր անձի փառքը չէր փնտրում:

Այո՛, Աստված մարդու համար փառք ունի՝ պահած, որ տալիս է Իրեն հնազանդ եղողներին ու խոնարհներին: *Ծննդոց 45:13*-ում Հովսեփն ասաց իր եղբայրներին. «*Եգիպտոսի մէջ ունեցած իմ բոլոր փառքս, ու ձեր բոլոր տեսածը պատմեցէք իմ հօրս....*»: Հովսեփի խոնարհության ու հավատարմության համար Աստված նրան Եգիպտոսում խիստ բարձրացրել էր: Ելից գրքում Աստված պատվիրում է Մովսեսին. «*Երբու եղբորդ Ահարոնի սուրբ զգեստներ պիտի շինես պատիւի ու փառքի համար*» (Ելից 28:2): Իմաստունները պիտի փայլեն երկնքի հաստատության լույսի պես, իսկ նրանք, որ արդարության են առաջնորդում՝ երկնքի աստղերի պես: *Հայտնություն 1:4*-ում ասվում է՝ Տերը

Ձեռնագիր, 2014թ., № 10 (28)

մեզ թագավորներ ու քահանաներ դարձրեց:
Երբ Աստծու գավակը խոնարհվում է Աստծու առջև և ապրում է խոնարհ կյանքով, դրան հաջորդում է փառքը, իսկ կործանումից առաջ գալիս է հպարտությունը:

Երկնային թագավորություն մտնելու համար պետք է լինել խոնարհ և նմանվել փոքր երեխաներին, ինչպես Հիսուսն ասաց. «Ճշմարիտ կ'ըսես՝ ձեզի, եթե դարձի չգաք և տղոց պես չլլաք, երկինքի թագաւորութիւնը բնաւ պիտի չմտնէք» (**Մատթ.18:3**): Աստծու Խոսք քարոզողները պետք է շատ զգույշ լինեն աստվածապաշտության և ծառայության մեջ, որպեսզի չհպարտանան ու չընկնեն: Պոդոս առաքյալին խայթոց էր տրված, որպեսզի չհպարտանար և չկորցներ իր փրկությունը:

Հպարտության աճին ու մեծանալուն կարող են նպաստել տարբեր պատճառներ՝

- 1.Պարզակներն ու հայտնությունները.
- 2.Քարոզի միջոցով փառավորվելը.
- 3.Բժշկությունները.
- 4.Ծառայության մեջ մեծ հաջողություն ունենալը.

5.Թույլ տալը, որ իրենց գովեն ու մեծարեն, ինչպես Հերովդեսին ասացին՝ դա մարդու ձայն չէ, այլ՝ Աստծու (**Գործք առաքելոց 12:7**).

6. Ունեցվածքի շատանալը (Բ Օրինաց 8:11-15): «Այս չէ՞ այն մեծ Բաբելոնը զոր ես իմ գորութիւնովս ու իմ կարողութիւնովս իմ մեծութեանս փառքին համար թագաւորութեան տուն շինեցի» (**Դանիել 4:30**):

Նաբուգոդոնոսորը Բաբելոնի շինարարությունն իրեն վերագրեց, և այդ ամբարտապան խոսքերի համար Աստված նրան պատժեց. «...մարդոց մէջէն վրնտուեցաւ, ու արջառներու պէս խոտ կ'ուտէր...» (**Դանիել 4:33**): Պատիժը

կրելուց հետո Նաբուգոդոնոսոր թագավորն ասաց հետևյալ խոսքերը. «Եւ այն օրերուն վերջը ես Նաբուգոդոնոսոր աչքերս երկինք վերցուցի, ու խելքս ինծի դարձաւ, և Բարձրեալը օրհնեցի, ու գովեցի ու փառատրեցի զանիկա որ յաիտեան կենդանի է, ու անոր իշխանութիւնը յաիտենական իշխանութիւն է» (**Դանիել 4:34**):

Կա իրական մի դեպք, երբ թաղման մասնակից մի կին գնում է գերեզմանոց, նայում է կողքի գերեզմանին և տեսնում տապանաքարին գրված հետևյալ խոսքերը.

«Ով որ ասի, թե՛ ես եմ,
Ով որ ասի՝ միայն ես եմ,
Կգա այնտեղ, որտեղ ես եմ»:

Անիրավություն չկա նրանց մոտ, ովքեր Աստծու Ավետարանը ձրի քարոզելով իրենց անձն են խոնարհեցնում, իրենցից չեն խոսում և Տիրոջ փառքն են փնտրում: Տերն Իրեն փառավորողներին պիտի փառավորի և Իրեն անարգողներին պիտի անարգի ու նրանց փառքի տակ հրդեհ պիտի վառի (Եսայիա 10:16):

«Քանզի ահա փութի պէս վառած օրը կու գայ, ու բոլոր հպարտները և բոլոր ամբարշտութիւն ընողները յարդի պէս պիտի լինեն, ու գալու օրը զանոնք պիտի այրէ, այնպէս որ նրանց արմատ կամ ոստ պիտի չբողնի, ասում է զորաց Տերը» (**Մաթ. 4:1**):

Սիրելիներ, կարելի է բերել ավելի շատ օրինակներ, բայց հասկանալի է, որ հպարտությունն ու փառքի ձգտումը կործանարար են, իսկ խոնարհությունը բարձրացնում է հավատացյալին: Ուրեմն զգուշանա՞ք և թույլ չտանք, որ հպարտությունն աճի մեր մեջ, այլ մեր բոլոր որոշումների մեջ բարձրացնենք Տիրոջ անունը:

Աստծու ծառա Մամիկոն Ղազարյան

Կարեւոր մի խրատ Հոգեւոր գործավորներին

....եթէ ես տակաւին մարդոց Հաճելի ըլլայի, ալ
Քրիստոսի ծառայ չէի ըլլար:
Գաղատացիս 1:10

Սա իրական պատմություն է: Այս վկայության հեղինակը հարմար չի գտել հիշատակելու այն անձի անունը, ում մասին պատմվում է այստեղ:

Այս իրական պատմությունը սովորեցնող մի դաս է յուրաքանչյուր հոգևոր գործավորի համար, թող յուրաքանչյուրը գործավոր կարդա ու հոգա իր մասին:

Մի անգամ Ավետարանական եկեղեցու մի հովիվ, կիրակի կեսօրից հետո իր ժողովը և գործերը վերջացրած ու արդեն բավականին հոգնած լինելով, որոշեց իր սենյակում հանգստանալ: Նա պառկեց իր անկողնում, շատ չանցած քնեց ու մի երազ տեսավ:

Երազում տեսավ, որ ինքը իջել է իր պարտեզն ու նստած է աթոռին՝ տերևազարդ հովանոցի տակ, որտեղ աղոթելու սովորություն ուներ:

Մինչ նստած էր, նրան թվաց, թե մեկը պարտեզ մտավ: Անմիջապես ոտքի կանգնեց ու շրջվեց ձայնի կողմը: Մեկ էլ տեսավ, որ նույն քաղաքում ծառայող մի հոգևոր, որը նաև իր բարեկամն էր, եկել է այդտեղ: Այդ հոգևոր գործավորը տաղանդավոր մեկն էր և Տիրոջ գործի մեջ անխոնջ աշխատող: Նա ժողովրդականություն էր վայելում:

Բայց զարմանալին այն էր, որ այս

անգամ նրա դեմքին երևում էր վշտի և թախծի մի ստվեր, որը մեծ մտատանջության և խղճահարության նշան էր:

Բարեկեց հետո հյուրը հարցրեց, թե ժամը քանիսն է: Հովիվը, ժամացույցին նայելով, պատասխանեց. «Ժամը չորսն անց քսանհինգ րոպե է»: Այս լսելով՝ հյուրն ասաց. «Ճիշտ մեկ ժամ է անցել, ինչ ես մահացել եմ և հիմա դատապարտված եմ»:

Հովիվը զարմանքով ասաց. «Ի՞նչ... դատապարտվա՞ծ... ինչո՞ւ...»: Հյուրը պատասխանեց նրան ու ասաց. «Իմ դատապարտության պատճառն այն չէ, որ ես Ավետարանը չքարոզեցի կամ օգտակար չեղա այս գործի մեջ. ո՛չ, քանի որ շատեր կան, որ փրկված են, և որոնք իմ ծառայության պտուղներն են: Իմ դատապարտության բուն պատճառն այն է, որ վերից եկող փառքից ավելի փնտրեցի մարդկանցից եկած փառքն ու պատիվը: Դժմարտապես ես իմ վարձքը առել եմ»: «....հապա ինչպես մենք Աստուծո՞ւմ ընտրուեցանք ու աւետարանը մեզի ինչպէս հաւտացուեցաւ, այնպէս կը խօսինք, ոչ թէ մարդոց հաճոյ ըլլալու համար, հապա Աստուծոյ՝ որ մեր սիրտերը կը քննէ:մարդոցմէ փառք չփնտրեցինք, ոչ ձեզմէ՝ ոչ ալ ուրիշներէն» (Ա Թես. 2:4-6):

Օգոստոսի, 2011թ., ՕՄ 10 (28)

Մարդն այս ասաց ու աներևութացավ:
Հովիվն անմիջապես արթնացավ:
Նա շատ հուզված էր երազից և մտա-
տանջվում էր այդ ամենի համար: Քիչ
հետո տնից դուրս եկավ, որպեսզի
եկեղեցի գնա երեկոյան ժողովի հա-
մար: Ծանապարհին բարեկամներից
մեկը հարցրեց նրան. «Գիտե՞ս, որ
եկեղեցին այսօր իր հովվին կորցրեց»:
Հովիվն ասաց. «Ո՛չ»: Հետո հարցրեց.
«Ժամը քանիսի՞ն մահացավ նա»:

Որչա՞փ սարսափեց, երբ լսեց հետև-
յալ պատասխանը. «Այսօր: Կեսօրից
հետո՝ ժամը երեքն անց քսանհինգ
րոպեին մահացավ»:

Տիրոջ գործի մեջ աշխատողները
որքա՞ն արթուն պետք է լինեն՝ գիտե-
նալով, թե Ում են ծառայում, ինչ է
իրենց գործը և ինչպիսի ծանր պա-
տասխանատվություններ ունեն:

Ո՛վ Աստված, Քո այգու գործա-
վորներին Դու արթնացրո՛ւ:

ՀԱՎԱՏԱՐԻՄ ՄՆԱԿ ՄԻՆՉԵՎ ՄԱՀ

Հոռեակն կայսր Վալենտը
Հրամայել էր փակել ու կնքել
Միջագետքի Եդեսիա քաղաքի բո-
լոր տաճարները: Բայց քրիստոնյա-
ները պաշտամունքի նպատակով
կիրակի օրերին հավաքվում էին
քաղաքից դուրս: Կայսրը Հրամայեց
սպանել բոլոր այն հավատացյալ-
ներին, ովքեր կհավաքվեին քա-
ղաքից: Քաղաքային պերՖեկտ
Մոդեստոսը հավատացյալներին
զաղտնի հայտնեց իրենց սպառնա-
ցող վտանգի մասին՝ հորդորելով
քաղաքից դուրս չգալ:

Հաջորդ կիրակի, ի զարմանս
Մոդեստոսի, քրիստոնյաների հա-
վաքույթն ավելի մարդաշատ էր,
քան երբեմն: ՊերՖեկտը հրաման
ստացավ զորքերի հետ անմիջա-
պես այնտեղ գնալ եւ սպանել
քրիստոնյաներին: Քաղաքի միջով
անցնելիս նա մի աղքատ կնոջ տե-
սավ, ով, մանկահասակ որդուն

զրկած, դուրս էր վազում տնից եւ,
առանց դուռը կողպելու, փորձում
էր անցնել զինվորների շարքերի
միջով: Մոդեստոսը հրամայեց
կանգնեցնել նրան:

- Ու՞ր ես գնում այդքան
շտապ,- հարցրեց կնոջը:

- Վազում եմ այնտեղ,- ասաց
կինը,- ուր հավատացյալներն են:

- Մի՞թե դու չգիտես, որ ես
ուղարկված եմ այնտեղ գտնվողնե-
րին մահվան մատնելու:

- Գիտեմ, դրա համար էլ շտա-
պում եմ, որպեսզի բաց չլծողնեմ
հալածանքներին մասնակցելու հնա-
րավորությունը,- պատասխանեց
քաջ քրիստոնյան եւ շտապեց
առաջ:

Մոդեստոսը, ցնցված նման քա-
ջությանից, անմիջապես վերադար-
ձավ արքունիք եւ համոզեց կայսրին՝
չեղյալ հայտարարել այդ դաժան
հրամանը:

Չեղյալներ, 2011թ., №10 (28)

Ք Ր Ի Ս Տ Ո Ս Ի Մ Ա Ր Մ Ն Ի Մ Ա Ս Ի Ն

Հայտնի է, որ պատմության մեջ Քրիստոսի բնության վերաբերյալ եղել են շատ սխալ վարդապետություններ և հիմա էլ կան: Դրանցից մեկն էլ պնդում է, որ Քրիստոսն ուներ մեղանչական բնություն, սակայն մեղք չէր գործել, քանի որ Նրա մեջ գտնվող աստվածային կյանքը հաղթում էր մեղքի բնությանը: Այսինքն՝ այդ վարդապետությանը հետևողներն ասում են, որ Քրիստոսն ուներ մեղանչական մարմին ու Նրա մեջ մեղք կար, սակայն Նա մեղք չէր գործում, քանի որ Նրա աստվածային բնությունը հաղթում էր մեղքին:

Նրանք նաև պնդում են ու ասում, որ եթե Քրիստոսը մեղանչական բնություն չունենար, մեղքի նկատմամբ Նրա հաղթանակն էլ որևէ դժվարություն չէր ներկայացնի: Մենք ունենք մարդկային ու մեղանչական բնություն, և մեր պատերազմը՝ մեղքի ու սատանայի դեմ, շատ ավելի դժվար է, իսկ մենք՝ շատ ավելի տկար ու թույլ, հետևապես չենք կարող մեղքի նկատմամբ հաղթանակ տանել: Փաստորեն, այս մոլորության կողմնակիցներն ասում են, որ մարդը չի կարող ապրել մեղքից ազատ նորմալ քրիստոնեական կյանքով: Ստացվում է, որ մենք միշտ պետք է պարտություն կրենք մեղքից ու մեղք գործենք, և իրականություն չէ **Հռմ. 8:2**-ում Պողոս առաքյալի ա-

սած խոսքը. «*Քրիստոս Յիսուսով կենանքի հոգիին օրենքը զիս ազատեց մեղքի և մահուան օրենքէն*»: Ուրեմն այդ դեպքում կարելի է արդարացնել մեղքի կյանքով ապրող ցանկացած մարդու: Հետևապես մարդու համար դատապարտություն չկա, այսինքն՝ կրակե լիճ գոյություն չունի: Սակայն նրանք չեն հասկանում, որ՝

1. Մեղք գործելու համար պարտադիր չէ ունենալ մեղքի բնություն: Օրինակ՝ Ադամը չուներ մեղքի բնություն, սակայն ընտրեց մեղքը և դարձավ մարդկանց մահվան պատճառ:

2. Սուրբ Գիրքն ասում է՝ վերստին ծնված մարդը մեղք չի գործում և չի էլ կարող գործել: Այսպիսով, թեև վերստին ծնված մարդու մարմինը նույնպես մեղանչական մարմին է, բայց նա ապրում է մեղքից ազատ կյանք (**Մ Հովհ. 3:9**):

3. Իհարկե, մարդը չի կարող հաղթել մեղքին, բայց նրանք, ովքեր ընդունել են Քրիստոսին ու վերստին ծնվել, ոչ թե իրենք են հաղթում մեղքին ու սատանային, այլ՝ Քրիստոսը, որ բնակվում ու գործում է մարդու մեջ:

Սույն հոդվածի նպատակն է մարդկանց հեռու պահել այդ մոլորությունից:

Ծննդոց գրքից մենք իմանում ենք, որ Ադամն ստեղծվեց որպես կենդանի անձ՝ իր մեջ ունենալով հոգի:

Ադամն Աստծու հետ հաղորդակցվում էր հոգով: Աստված Ադամին

Օգոստոսի 2014թ., ԾՆ 10 (28)

տվել էր ազատ ընտրության իրավունք՝ ընտրելու և ուտելու կա՛մ բարին ու չարը գիտենալու, կա՛մ էլ կենաց ծառի պտղից: Դեռ հավիտենից Աստծու նպատակն էր մարդկային ցեղի մեջ ներդնել Իր բնությունը: Ադամը, թեպետ կատարյալ մարդ էր, սակայն նրա կատարելությունը ավարտված չէր: Աստված դեռ չէր կատարել այն ամենը, ինչ մտադիր էր անելու Ադամի մեջ (այդ պակասը Աստծու կյանքն էր): Աստված ի սկզբանե նպատակ ուներ և ուզում էր Իր կյանքը, Իր աստվածային բնությունը ներդնել Ադամի մեջ: Այդ աստվածային կյանքը Եդենում ներկայացված էր Կենաց ծառով, որի պտուղը մարդը կարող էր վերցնել և ուտել: Եթե Ադամն ուտեր Կենաց ծառի պտղից, նրա մեջ կներդրվեր Աստծու կյանքը, Աստծու բնությունը:

Եթե չեզոք դիրքով ստեղծված Ադամն իր կամքով ուտեր Կենաց ծառի պտղից, կլիներ Աստծուց կախված, ու նրա մարդկային կյանքը կլիներ Աստծու կյանքի հետ մեկացած, այսինքն՝ այն, ինչ Քրիստոսը խնդրեց Իր քահանայապետական աղոթքում (*Հովհ.17:21*): Այս ճանապարհով կկատարվեր նաև Հռոմ.8:29 խոսքը, Ադամը կունենար Քրիստոսի բնությունն ու Նրա կյանքը: Քրիստոսը կլիներ ոչ թե միածին, այլ անդրանիկ՝ շատ եղբայրների մեջ: Այս ճանապարհով Աստված կունենար Իր աստվածային կյանքն ունեցող հոգևոր որդիներ: Իսկ եթե դրա փոխարեն Ադամն ընտրեր և ուտեր բարու և չարի գիտության ծառից, ա-

յա ազատ կլիներ այն իմաստով, որ կարող էր զարգանալ ինքնուրույն, իր սեփական հակումներով և Աստծուց անկախ: Այդ ընտրությունը որպես պատմեշ կծառայեր, և Աստծու նպատակի կատարումը Ադամի համար հեռու կմնար:

Մենք գիտենք Ադամի ընտրած ուղին: Երկու ծառերի միջև կանգնած՝ նա տեղի տվեց սատանայի հրապտությանն և կերավ բարու և չարի գիտության ծառի պտուղը: Եվ այդ պտուղը որոշեց նրա հետագա զարգացման ուղիությունը: Պտուղը, աչքերին հաճելի լինելով, նրա մեջ «փափագ» արթնացրեց, նրա միտքն իր տրամաբանության գործունեության ուժով ծավալվեց, որովհետև նա «իմաստուն» էր դարձել:

Պտուղն ամբողջությամբ ծառայեց «ես»-ի ընդարձակմանն ու լրիվ զարգացմանը, այնպես որ մարդը ոչ միայն կենդանի մի անձ էր, այլև սկսել էր ապրել իր անձով: Այդ օրվանից մարդը ոչ թե սոսկ մի անձ էր, այլ ընտրության իր անկախ իրավունքով նրա «ես»-ը պիտի գրավեր մարդու հոգու դիրքը՝ որպես նրա ոգեշնչող գորություն:

Սատանան մարդուն դրդեց հետևելու մի այնպիսի ընթացքի, որով կկարողանար իր անձը ինքնուրույն զարգացնել այնպես, որ դառնար բուն իր կյանքի աղբյուրն ու ղեկավարը: Եվ ահա, մարդն այսպիսով թողեց իր Արարչին, հեռանալով Նրանից՝ մտավ սատանայի հպատակության տակ:

Եվ այսպես, մարդն ընկավ: Աստ-

ծու աչքում մարդու անկումն ընդգրկում է ողջ արարչագործությունը: Այս ընկած արարչագործությունը փրկագնելու համար Աստված ուղարկեց Իր Որդուն՝ փրկելու կործանվող աշխարհը:

Փրկագնումը կանխորոշված էր Աստծու կադմից: *Ա Պետրոս 1:19-20* խոսքերն ասում են մեզ, որ Աստված նախապես, նախքան աշխարհի հիմնադրումը, գիտեր փրկագնողին՝ Քրիստոսին: Այսպիսով, Աստված կանխորոշեց Որդուն՝ Քրիստոսին, Քավություն լինելու:

Հռոմ. 8:3-ը ասում է, որ Աստված Իր Որդուն ուղարկեց «մեղքի մարմնի նմանությամբ»: Քրիստոսը մարմին առավ, բայց դա մեղքի մարմնի միայն նմանությունն էր: Նրա մարմնում մեղք չկար: «*Եւ գիտէք որ անիկա անոր համար յայտնուեցաւ, որ մեր մեղքերը վերցնէ. ու իր մէջ մեղք չկայ*» (*Ա Հովհ. 3:5*): Նա ուներ մարմնի միայն նմանությունը, բայց ոչ մեղավոր բնություն: Փառք Տիրոջը, որ Սուրբ Գիրքն ավելացնում է «նմանությամբ» բառը, ինչը ցույց է տալիս, որ Քրիստոսի մարդկային բնության մեջ մեղք չկար, թեպետ այդ բնությունը մեղքի մարմնի նմանությունն ուներ: Բացի դրանից, Պողոսը, ասելով, թե Աստված Իր Որդուն մարմնի նմանությամբ ուղարկեց, դրանով չի վերջացնում, նա ավելացնում է՝ «մեղքի»: Նմանությունը հաստատապես ցույց է տալիս, որ Քրիստոսի մարդկության մեջ մեղք չկա, սակայն Նրա մարդկությունը ինչ-որ կերպ առնչվում է մեղքի հետ:

Մեկ ուրիշ խոսքում՝ *Բ Կորնթ.*

5:21-ում ասվում է, թե Քրիստոսը մեղք չգիտեր: Բայց *Բ Կորնթ. 5:21*-ի շարունակությունում ասվում է նաև՝ Աստված Քրիստոսին, որ մեղք չուներ, մեզ համար մեղավոր համարեց:

Մեր միտքը չէր կարողանա այս բանը հասկանալ, եթե Սուրբ Գրքում այդպես գրված չլիներ: Այդ դեպքում ասելը, թե Քրիստոս մեղավոր է, հերձվածողություն կթվար: Սակայն Քրիստոսը, փոխարինելով մեզ, մեղավոր համարվեց մեզ համար: Եթե այդպես չլիներ, մենք չէինք կարող փրկված լինել: Բայց Քրիստոսն Իր մեջ մեղք չի ունեցել, եղել է անմեղ, անարատ, անբիծ:

Այս պարագան Հին Կտակարանում պատկերված է պղնձե օձի՝ Թվոց 21-ում նկարագրված նախատիպով: Իսրայելի զավակները մեղանչել էին Աստծու դեմ, և օձերը խայթում ու սպանում էին նրանց: Մովսեսը հայացքն Աստծուն ուղղեց նրանց համար, և Աստված նրան պատասխանեց՝ պատվիրելով, որ մի պղնձե օձ պատրաստի ու բարձրացնի ձողի վրա: Եվ ամեն ոք, ով նայեր այդ պղնձե օձին, պիտի ապրեր, և շատեր այդպես արեցին (Թվոց 21:6-9):

Եվ ահա, Հովհ. 3:14-15-ում Հիսուսը Նիկողեմոսին հիշեցնում է Թվոց 21-ի գրառումը. «*Եւ ինչպէս Մովսէս անապատին մէջ օձը բարձրացուց (որի մէջ թոյն չկար), այնպէս պէտք է որ Որդին մարդոյ բարձրանայ (որի մէջ Իրենից մեղք չկար): Որպէս զի ամէն ով որ անոր հավատայ՝ չկորսուի, հապա յալիտենական կեանք ունենայ*»: Այս պատկերը ցույց է տա-

Օրհնագրություն, 2014թ., ԾՆ 10 (28)

լիս, որ պղնձե օձն ունի օձի միայն կերպարանքը, նմանությունը, բայց ոչ թունավոր բնությունը: Մա համապատասխանում է Պողոսի խոսքին՝ «Մեղքի մարմնի նմանությամբ»:

Ի՞նչ էք կարծում, ինչո՞ւ Աստված Քրիստոսին մեղավոր համարեց, որովհետև Նա մեղավոր բնությո՞ւն ուներ: Իհարկե՝ ոչ: Աստված Քրիստոսին մեղավոր համարեց նրա համար, որ Նա ամբողջ աշխարհի մեղքը վերցրել էր Իր վրա:

Ահա թե ինչու է Պողոսը ճշգրտում իր խոսքը՝ ասելով. «Նա մեղք չգիտեր», չնայած Աստված Նրան մեղավոր էր համարել:

Հին ուխտում Հայր Աստծու պահանջը և անմիջական հետևողականությունը մեծ է եղել Հիսուս Քրիստոսի խորհրդապատկերը եղող գոհերի և ողջակեզների ընտրության հարցում:

Աստվածաշունչ մատյանից մենք իմանում ենք, որ Հիսուս Քրիստոսի խորհրդապատկերները՝ գոհեր և ողջակեզներ եղող անատունները, ի ծնե, մինչև մորթվելու պահը, «Օրենքի կանոնի» համաձայն անխտիր պետք է լինեին անմեղ, անարատ, անբիծ, ոսկորը չկոտրված (*Ելից 2:5, Թվից 19:1-2, Ելից 12:6, Հովհ. 19:36, Ա Պետր. 1:19-20*):

Այստեղ հարց է առաջանում. եթե Խաչյալ Քրիստոսի խորհրդապատկերը եղող գոհերի ու ողջակեզների համար Աստված պահանջել է նրանց ի ծնե անմեղ, անբիծ, անարատ լինելը, հապա որքան, անկասկած, ավելին պետք է լինի իրականը, ճշմարիտը, Ինքը՝ Խաչյալ Քրիստոսը՝ ի ծնե մինչև խաչելություն անարա-

տության, անմեղության, անբիծության մեջ:

Ահա և այս փաստացի օրինակներով Աստծու Խոսքը բացեիքաց մեզ հայտնում է, որ Հիսուս Քրիստոսն Իր մեջ, Իրենից բնավ մեղք չի ունեցել: Այո՛, Նա, որպես կատարյալ մարդ, Իր մեջ բնավ մեղքի հակում չի ունեցել:

Հետևաբար, մենք կարող ենք ասել, որ այն բոլոր գործերը, որ Տերը կատարեց այս երկրի վրա մինչև Իր մահը, հիմնված էին Իր անձի կատարյալ ուրացման և մահվան ու հարության սկզբունքի վրա, որն արդյունք է Հիսուսի՝ *Հովհ. 5:30-ում* հիշատակված խոսքերի. «...ես Իմ կամքս չեմ փնտռեր, հապա անոր կամքը որ զիս դրկեց»:

Միևնույն ժամանակ, այս մոլորյալ ու սուտ վարդապետության հետևանքը կործանարար կլինի ընդունողների համար, քանի որ, ինչպես ասացինք վերևում, մարդը կարող է արդարացնել իր մեղք գործելը և սրանով ավելի մեծ մեղք գործել՝ արդարացնելով իրեն:

Ուրեմն հողորում ենք ձեզ, որ հավատարիմ մնաք Ավետարանի վարդապետությանն ու հավատաք, որ մենք այս երկրի վրա կարող ենք ապրել մեղքից ազատ, հրաշալի ու օրինաբեր կյանք՝ սպասելով մեր Տեր ու Փրկիչ Քրիստոսի գալուստին: Ուրեմն թող Տերը ձեր սրտերը մխիթարի և ձեզ հաստատի ամեն բարի խոսքերի ու գործերի մեջ: Ամեն:

Հասարակական աղոթք

Աստված ուզում է, որ մենք խնդրենք Իրեն: Հիսուսը սովորեցնում էր. «...պէտք է ամէն ատեն աղօթք ընել ու չձանձրանալ» (**Դուկաս 18:1**): Մեզանից շատերը առժամանակ աղոթելուց և պատասխան չստանալուց հետո հոգնում են: Մեծ ցանկություն ունեցողը հեշտությամբ չի զիջում: Աղոթքը պայքար է: Այն պետք է շարունակել մինչև հաղթական ավարտը: Աստված այդպիսի աղոթքներ է սիրում: Մեկն իր բարեկամի մոտ գնաց՝ հաց խնդրելու: Բարեկամը պատասխանեց. «Ձիս մի յոգնեցներ, արդէն դուրը գոցուած է, ու տղաքս իմ քովս անկողինի մէջ են. չեմ կրնար ելլել ու քեզի հաց տալ» (**Դուկաս 11:7**): Սակայն խնդրառուն չգնաց, չնայած կեսգիշեր էր, շարունակեց բախել դուռը: Իր համառ աղերսանքի շնորհիվ նա հասավ ցանկացածին: Եթե եսակենտրոն բարեկամն անգամ չկարողացավ դիմակայել աղերսանքին, ապա որքան առավել ևս մեր

երկնային Հայրը, Ով մեր բարեկեցությունն ու հանգստությունն այնքան կարևոր է համարում:

Շարունակեք բախել: Շարունակեք խնդրել, շարունակեք փնտրել Նրա երեսը: Ով խնդրում է, նա կստանա: «Ուստի քույցած ձեռքերը ու տկար ծունկերը հաստատեցէք» (**Եբր. 12:12**): Մի՛ հուսահատվեք, շարունակեք խնդրել: Նա շուտով կպատասխանի ձեր խնդրանքին:

Քանանացի կինը համոզված ու համառորեն խնդրում էր Հիսուսին՝ բուժել իր աղջկան:

Օրոշեմի քերթ, 2014թ., © N 10 (28)

Հիսուսը, չկարողանալով մերժել նրա խնդրանքը, ասաց. «*Ով կին, քու հաւատքդ մեծ է, քու ուզածիդ պէս ըլլայ քեզի. և նոյն ժամէն անոր աղօրջիկը բժշկուեցաւ*» (**Մատթ. 15:22-28**): Տեսնո՞ւմ եք հաստատակամորեն արված աղոթքի արդյունքը:

Հետապնդեք Աստծուն Եղիսեի մման: Հետևեք Հիսուսին, քանի դեռ չեք ստացել ձեր բաժին օրհնության կրկնակին: Շարունակեք աղոթել այն այրու պես և կհասնեք ձեր նպատակին: Ուշադրություն դարձրեք Հիսուսի կոչին. «*Հապա Աստուած իր ընտրեալներուն իրաւունք պիտի չընէ՞, որոնք ցորեկ ու գիշեր իրեն կ'աղաղակեն, թէ և երկայնամիտ ալ ըլլայ անոնց վրայ*»: Ուշադրություն դարձրեք Նրա պատասխանին. «*Ձեզի կ'ըսեմ որ շուտով անոնց իրաւունք պիտի ընէ*» (**Ղուկաս 18:7,8**): Հավատը երբեք պարտություն չի կրում:

Աղոթքի ընկերներ փնտրեք

Երբեմն համատեղ աղոթքը մեծ արդյունքների հասնելու միակ ուղին է: Դա Աստծու ցանկությունն է, քանի որ Նա ուզում է մեզ միավորված, միմյանց հարգելիս, միմյանցից կախված տեսնել: «*Դարձեալ կ'ըսեմ ձեզի, եթէ ձեզմէ երկու հոգի երկրի վրայ միաբանին, ամէն ինչ բանի համար որ խնդրեն, պիտի ըլլայ անոնց իմ հօրմէս որ երկինքն է*» (**Մատթ. 18:19**):

Աղոթքի ամեն զինվոր մյուսի աջակցության կարիքն ունի: Նույնիսկ մեր Տերն աղոթքի Իր զինակիցներն ունեն՝ Պողոսը, Հակոբոսը, Հովհաննեսը: Հիշենք աղոթքի լավագույն զինվորներից մեկին՝ Դանիելին. «*Ու Դանիէլ իր տունը գնաց, և այս բանը իր ընկերներուն, Անանիայի, Միսաէլի ու Ազարիայի, յայտնեց: Որպէս զի այս զաղտնիքին համար երկինքի Աստուծմէն գթութիւն խնդրեն, որպէս զի Դանիէլը ու անոր ընկերները Բաբելոնի միւս իմաստուններուն հետ չկորսնցնեն*» (**Դանիէլ 2:17-18**): Դանիէլը չհամարձակվեց միայնակ խնդրել, նա դիմեց աղոթքի իր ընկերներին: Համատեղ աղոթքի համար դիմեք ձեր այն հավատակից ընկերներին, ում հետ կարող եք ծայրաստիճան անկեղծ լինել և նրանց հետ աղոթեք: Մեկմեկու համար օրհնություն դարձեք, խուսափեք անսուրբ միայնակներից, ովքեր «ամեն ինչ կարող են միայնակ անել»: Դանիելն ու իր ընկերները որոշեցին չպղծել իրենց՝ թշնամու սեղանից սնվելով: Համատեղ հանդիպումը նրանց հաջողություն բերեց: Աստված այդ չորս պատանիներին օրհնեց իմաստությամբ ու բարձրացրեց ավելի, քան բոլոր մյուսներին: Համատեղ աղոթքը կարող է համաժողովրդական արթնություն բերել:

Նույնիսկ առաջնորդները հաճախ համատեղ աղոթքներ են անում: Երբ Եկեղեցին խնդիրներ էր ունենում, առաքյալները հավաքվում ու ասում էին. «*Եւ մենք աղօթքի ու Աստուծոյ*

խօսքին պաշտօնին պարապինք»
(Գործք 6:4):

Երբ նրանք ծոմով աղոթում էին Աստծուն, Սուրբ Հոգին ասաց. «Ձատեցէք ինծի Բառնաբասը և Սօղոսը այն գործին համար, որու ես կանչեր եմ ատոնք» (Գործք 13:2): Ծառայությունից առաջ նրանք միասին աղոթեցին, որին հաջորդեց առաքելական մեծ աշխատանքը: Պողոսին ու Շիղային բանտ նետեցին: Նրանք մեծ հարձակումների տակ էին, վիրավոր, բայց ամբողջ գիշեր երգում ու փառաբանում էին Աստծուն: Համատեղ աղոթքի ևս մեկ օրինակ: Եվ ինչպիսին էր արդյունքը: Հրաշալի երկրաշարժ: Խորտակված դարպասներ: Պոկոտված շղթաներ: Խոնարհված իշխանություն (Գործք 16:16-40):

Չեր աղոթքի ընկերների հետ շարունակեք աղոթել աղոթաժողովների ժամանակ: Հոգու գորությունը կկրկնապատկվի: Սատանայի ծրագրերը փշուր-փշուր կլինեն: Կարբանա ձեր կյանքը: Կծաղկի ձեր հոգևոր գործունեությունը: Չեր աղոթքներին Աստված հրաշքներով կպատասխանի:

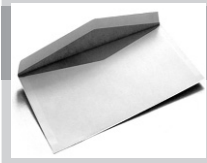
Առ Աստված ունեցած սիրո ապացույցներ

Եթե դուք սիրում եք Աստծուն, ապա վաղ առավոտյան Նրա երեսը կփնտրեք: Չափազանցություն չի լինի, եթե ասենք, որ առավոտյան ձեր խոհերը Աստծու նկատմամբ ձեր

տաժած սիրո անմիջական չափանիշ են: Դավիթը, Աստծու այդ մեծ բարեկամը, Նրա ներկայությունը փնտրում էր վաղ առավոտյան: «Ով Աստուած, դուն ես իմ Աստուածս, ես առտուանց քեզ կը փնտռեմ, հոգիս կը ծարաւի քեզի, ու մարմինս քեզի կը փափագի չոր ու ծարաւ տեղը, ուր ջուր չկայ, քու զօրութիւնդ ու փառքդ տեսնելու համար, ինչպէս քեզ տեսած եմ սրբաբանին մէջ» (Մատթոս 63:1-3, 42:1-2, 5:3): Դավիթը, բազմազբաղ և հոգսերով ծանրաբեռնված այդ մարդը, իր առավոտները Տիրոջն է նվիրում: Նա նախ՝ Աստծու հետ է հանդիպում, ապա՝ մարդկանց: Դա Աստծու նկատմամբ տաժած հավատարիմ սիրո հիմքն է: Աստծուն սիրողը իր կյանքում առաջնային տեղը Նրան կհատկացնի: Դուք բոլորդ անգիր հիշում եք աստվածաշնչյան հայտնի ասույթը. «Բայց առաջ խնդրեցէք Աստուծոյ թագաւորութիւնը և անոր արդարութիւնը, ու այդ բոլոր բաներն ալ ձեզի պիտի տրուին» (Մատթ. 6:33): Աստծու ընկերակցությամբ անցկացրեք առավոտյան ժամերը՝ մնացած գործերը թողնելով օրվա ընթացքին: Աստված նրան է այցելում, ով Իրեն արևածագին է փնտրում: Հորը բացականչում էր. «Մարդը ո՞վ է՝ որ դուն զանկա մեծ բան մը համարիս, ու անոր համար հոգ տանիս, և ամէն առտու զանկա դիտես, ու ամէն վայրկեանի մէջ փորձես» (Հոբ 7:17,18): Այո՛, ձեր Սիրելին ամեն առավոտ կգա ձեզ հետ հանդիպման:

(շարունակելի)

Օգոստոսի 2019թ., ԳԽ 10 (28)

Վկայություն

Ես չորս երեխաների մայր եմ, եկեղեցու անդամ։ Ուզում եմ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի կատարած բժշկության համար իմ սրտի ուրախությունը հայտնել բոլորին։

Այս տարվա փետրվարի յոթից իմ առաջնեկը՝ Ռիման, որ 12 տարեկան է, ոտքերի ցավից չէր կարողանում քայլել, կանգնում էր կորացած, ծոված դիրքով։ Մենք սպասում էինք, որ վիճակը կլավանա, սակայն գնալով ավելի էր վատանում։ Իմ այս հոգսի համար մեր եկեղեցին աղոթք էր անում առ Աստված։ Իմ մեջ մեծ հույս կար, ու սպասում էի Աստծու մեծ ողորմությանը։

Դիմեցի բժիշկներին, նրանք հետազոտելուց հետո ախտորոշեցին «+4 ռևմատիզմ» և մեզ շտապ ուղարկեցին Երևանի «Արաբկիր» բժշկական համալիր։ Հինգ օր մնացինք այնտեղ։ Բժիշկները, երեխային կրկին հետազոտելով, հերքեցին նախորդ ախտորոշումը։ Հիվանդության պատճառը չգտնելով՝ ոչ մի բուժում չնշանակվեց։ 6-րդ օրը նույն վիճակով վերադարձանք տուն։

Փետրվարի 20-ին, կիրակնօրյա պաշտամունքի ժամանակ, մեր երեք եղբայրը յուրով օժեց աղջկա։ Ես հիշում եմ աղոթքից հետո եղբոր ասած վերջին նախադասությունը, որով Աստված հայտնեց Իր խոսքը. «Այս ե-

րեխան, որին գրկած բերեցին, մյուս կիրակի պետք է վազելով գա եկեղեցի և վկայի իր բժշկության մասին»։

Յուրով օժելուց հետո վիճակն աստիճանաբար սկսեց փոխվել դեպի լավը։ Փետրվարի 25-ի գիշերը հրաշք տեղի ունեցավ, և արդեն առավոտյան աղջիկս, անկողնուց ելնելով, ուղիղ կանգնեց և ուրախությունից սկսեց վազվզել։ Ուրախության արցունքներն աչքերիս՝ չէի դադարում Աստծուն գոհություն և շնորհակալություն հայտնելուց։

Փետրվարի 27-ին, կիրակնօրյա պաշտամունքի ժամանակ, մեր եկեղեցին նույնպես միաբան գոհության աղոթք մատուցեց մեր Աստծուն, Ով մեկ անգամ ևս մեր կյանքում հաստատեց Իր շնորհքն ու ողորմությունը։

**Մանուկյան Աշխեն
ք. Դիլիջան**

ԱՊՏ, Բալթյան երկրների եւ Գերմանիայի
«Ավերարանի հավաքքի քրիստոնյաների միացյալ եկեղեցիների»
VII համաժողովի մասնակից եղբայրները

ԳԻՏԵՔ ԵՍ ԵՐՔ ԵՍ ԿՅԱՆՔԸ ՀԱՍԿԱՆՈՒՄ...

Գիտե՞ք ես երբ եմ կյանքը հասկանում,
Երբ արգելքներն են ճամփիս շատանում,
Երբ փորձությունն է ինձ հեռու տանում,
Երբ ինձ մարդիկ են իրենցից վանում,
Հենց այդ պահին եմ կյանքը հասկանում...

Գիտե՞ք էլ երբ եմ կյանքը հասկանում,
Երբ նեղանում է ճամփաս ընդարձակ,
Ու երբ կապվում եմ ձեռքերս արձակ,
Երբ որ բերանս է փակվում անտեղի,
Երբ քաղցրի տեղակ տալիս են լեղի...

Գիտե՞ք էլ երբ եմ կյանքը հասկանում,
Երբ հակառակ են գնում գործերս,
Երբ ձախողվում եմ բոլոր փորձերս,
Երբ կոտրվում է սանդուղքն իմ սարքած,
Երբ փուշ է հագնում արտը իմ հերկած...

Գիտե՞ք էլ երբ եմ կյանքը հասկանում,
Երբ որ զգում եմ ոչնչությունս,
Երբ որ գիշերը կտրում եմ քունս,
Երբ դատարկվում է իմ լեցուն տունս,
Ու երբ տեսնում եմ փոփոխված հունս...

Գիտե՞ք էլ երբ եմ կյանքը հասկանում.
Երբ ինձ տեսնում եմ խիստ դատապարտված,
Մանկան դեմ, անգամ, անգոր ու պարտված,
Երբ որ քանդում եմ պարիսպներս ամեն,
Որ եսիս տանեն ու խաչին գամեն...

Գիտե՞ք էլ երբ եմ կյանքը հասկանում,
Երբ որ զգում եմ խաչը շալակիս,
Շնորհքի ճերմակ եփուտը հագիս,
Տիրոջ քաղցրության համը բերանիս,
Եվ լուծված տեսնում հարցերը եսիս...

Մ.Սվարյան